

РЕШЕНИЕ

№ 727

гр. София, 10.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 34 състав,
в публично заседание на 18.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **5677** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 118, ал. 3, вр. ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на С. П. В. от [населено място]-1220, ж.к. „Н. 2“, бл. 203 вх. А, ет. 1, ап. 1, против Решение № 2153-21-138/28.05.2021 г. на Директора на ТП на НОИ – С.-град, с което е отхвърлена жалбата му срещу Разпореждане № [ЕГН]/27 от 09.04.2021 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване (ПО) при ТП на НОИ – С.-град.

Жалбоподателят счита оспореното решение за неправилно и незаконосъобразно, противоречащо на материалния закон. Твърди, че неправилно било приложено материалното право от длъжностно лице по ПО относно издаденото разпореждане с което му е отказано да му се отпусне лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, с указание да представи ново ЕР на ТЕЛК с определена 50 и над 50 на сто трайно намалена работоспособност/вид и степен на увреждане. Счита че има право на лична пенсия за ИОЗ и преценката следва да бъде извършена въз основа на представеното от него ЕР на ТЕЛК от 1989г., тъй като срокът на инвалидността му бил определен пожизнено. В подкрепа на твърденията си В. посочва § 2 от Преходните и заключителни разпоредби на Наредба за експертизата на работоспособността (Н.), където в т. 3 било указано, че трета група инвалидност се приравняват, към проценти на трайно намалена работоспособност (ТНР) от 50 до 70 на сто.

Претендира се обжалваното Решение и потвърденото с него Разпореждане да бъдат отменени, а преписката да бъде върната на ТП на НОИ – С.-град с указание за правилно прилагане на материалното право.

Ответникът, Директор на ТП на НОИ – С.-град, чрез процесуален представител юр.б. , изразява становище за неоснователност на жалбата и претендира същата да бъде отхвърлена.

Административен съд–София-град, като прецени доказателствата по делото, доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

От данните по пенсионната преписка е видно, че след подадена молба от 09.02.1989г. на С. П. В. за отпускане на лична пенсия за инвалидност с приложени към нея акт за трудова злополука № 9/08.05.1987 г. и ЕР на ТЕЛК № 0314/08.02.1989 г. на жалбоподателя, с Решение № 21485473 от 1989 г. е отпусната лична гражданско-инвалидна пенсия - пожизнено, считано от 08.02.1989 г., на основание чл. 24, буква „д” от Закона за пенсиите (ЗП) /отм/. Впоследствие пенсията ежегодно е осъвременявана, съгласно действащите законови разпоредби. Със Заявление № Ц 2112-21-2426 от 08.12.2020 г. С. П. В. е поискал да му бъде отпусната лична пенсия за ИОЗ. Видно от представеното към заявлението ЕР на ТЕЛК № 0314/027 от 08.02.1989 г., органите на медицинската експертиза са дали оценка на работоспособността на С. В. - трета група ТНР с дата на инвалидизиране 08.05.1987 г. и срок на инвалидността - пожизнен, с определена причинна връзка - по повод злополука.

По представени първични документи за осигурителен стаж и доход и по данни от регистъра на осигурените лица (РОД) жалбоподателя има зачетен осигурителен стаж до датата на инвалидизиране - 3 години 5 месеца и 10 дни и осигурителен стаж след тази дата - 11 години, 7 месеца и 18 дни.

С Разпореждане № [ЕГН]/27 от 09.04.2021 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване на С. В. е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за ИОЗ на основание чл. 71, 72 и 74 от КСО, поради неизпълнено законовото изискване за наличие на определени 50 и над 50 на сто трайно намалена работоспособност/вид и степен на увреждане поради общо заболяване.

Под вх. № 2175-21-425/22.04.2021 г., срещу Разпореждане № [ЕГН]/27 от 09.04.2021г. е регистрирана отправената до Директора на ТП на НОИ – С.-град жалба от С. П. В. срещу Разпореждане №[ЕГН]/27. Изложени са съображения за незаконосъобразност на разпореждането, като посочва, че има необходимата група инвалидност /трета група/ - от 50 до 70 на сто, определена му с експертно решение (ЕР) на ТЕЛК № 0314 от 02.08.1989г., пожизнено, след претърпяна от него трудова злополука.

С процесното Решение №2153-21-138/28.05.2021 г. на Директора на ТП на НОИ – С.-град се произнесъл по жалбата по реда на чл. 117, ал. 3 от КСО, като я отхвърлил, като основен мотив е посочено ,че по повод подаденото заявление от 08.12.2020г. ,жалбоподателят не е представил експертно решение на ТЕЛК по повод направеното искане за отпускане на пенсия за инвалидност заради общо заболяване.

Жалбата срещу решението е подадена на 04.06.2021 г., т. е. при спазване на 14-дневния срок за съдебно оспорване, дори същият да бъде отчитан от датата на постановяване на решението – 28.05.2021 г. и е процесуално допустима, като насочена срещу годин за съдебно оспорване административен акт и депозирана от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита.

Съдът, като прецени доказателствения материал по делото, както и валидността и

законосъобразността на обжалвания административен акт с оглед основанията, визирани в разпоредбата на чл. 146 от АПК, счита жалбата за неоснователна.

Предмет на оспорване е решение на ръководителя на ТП на НОИ – С.-град , постановено по реда и при условията на чл. 117 от КСО, т. е. актът е издаден от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност. Обжалваното решение е взето при спазване на изискуемата форма, съдържа фактически и правни основания за издаването си и е надлежно мотивирано. Твърдения за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при постановяването му не се правят от оспорващия и такива не се констатира от съда.

По отношение на съответствието на обжалваното решение и потвърденото с него разпореджане с материалния закон, настоящият състав на съда приема следното:

Между страните по делото няма спор по фактите. По несъмнен начин е установено, че жалбоподателят след подадена от него молба вх. № 21485473 от 08.02.1989 г. за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради трудова злополука, към която е представил Акт за злополука № 9/08.05.1987 г. и ЕР на ТЕЛК № 0314/027 от 08.02.1989г. с определени: трета група инвалидност, дата на инвалидизиране - 08.05.1987 г. със срок на инвалидността - пожизнен, с Решение № 21485473 от 21.04.1989 г на СНС - Управление „Социално осигуряване“ е отпусната пенсия за гражданска инвалидност от 08.02.1989 г., съгл. чл. 24, буква „д“ от ЗП (отм.) със срок-пожизнено. По силата на чл. 24, буква „д“ от Закона за пенсиите (отм.) гражданскоинвалидни пенсии се отпускат на затворници, пострадали при работа през време на изтърпяване на наказанието. Видно от приложената към пенсионната преписка служебна бележка издадена на 13.04.1989г. от Управлението на Софийски затвор, С. В. е постъпил на 02.03.1987 г., а през периода от 08.04.1987 г. до 12.06.1987 г. е изтърпявал присъдата си лишаване от свобода в П. затвор, като във връзка с това бил изпращан на работа във В. - [населено място]. На 08.05.1987 г. полагайки труд във В.-град С., цех „пресов участък“ жалбоподателя претърпява злополука, за която е съставен акт за злополука, а впоследствие с ЕР на ТЕЛК № 0314/027 от 08.02.1989 г. му е определена трета група инвалидност, за което му е отпусната пенсия за гражданска инвалидност от 08.02.1989 г.. на основание чл. 24, буква „д“ от ЗП (отм.) със срок -пожизнено.

Единственият спорен въпрос, повдигнат от жалбоподателя по делото е че тъй като е с трайно увреждане ,решението на ТЕЛК е актуализирано без да има нова бланка със проценти/заверено по надлежния ред/. Според развитите от оспорващия съображения, доколкото индивидуалната оценка от 18.07.2019г. на Дирекция Социално подпомагане е посочен процента 60% трайна намалена работоспособност на жалбоподателят /лична безсрочна инвалидност/, същия счита че не е необходимо да представя ново решение на ТЕЛК т.к. решението на ТЕЛК е актуализирано, влязло в сила на 21.06.2011г. В оспореното решение административният орган приема, че длъжностното лице по ПО преценява правото на пенсия на лицата само по отношение вида на пенсията, за която са освидетелствани и за която им е определена причинна връзка от ТЕЛК.

Настоящият съдебен състав споделя изцяло мотивите на АО изложени в решението поради следното.

Пенсиите за инвалидност са уредени в Раздел II на Глава шеста от КСО.

Съгласно чл. 71 от същия кодекс, лицата имат право на пенсия за инвалидност, когато са загубили напълно или частично работоспособността си завинаги или за продължително време.

Според чл. 72 от КСО пенсия за инвалидност се определя на лица с 50 и над 50 на сто трайно намалена работоспособност/вид и степен на увреждане.

В чл. 73 от КСО са уредени началната дата и срока на пенсията. Според ал. 1 на тази разпоредба, правото на пенсия за инвалидност се поражда от датата на инвалидизирането, а за слепите по рождение и за ослепелите преди постъпване на работа – от датата на заявлението по чл. 94, като ал. 2 предвижда, че пенсията за инвалидност се отпуска за срока на инвалидността.

В чл. 74 от КСО е регламентирано правото на пенсия за инвалидност поради общо заболяване. Според чл. 74, ал. 1, осигурените придобиват право на пенсия за инвалидност поради общо заболяване, ако са загубили работоспособността си и имат осигурителен стаж, придобит до датата на инвалидизирането, а за слепите по рождение и за ослепелите преди постъпване на работа – до датата на заявлението по чл. 94, както следва:

1. до 20-годишна възраст и за слепите по рождение и на ослепелите преди постъпването им на работа – независимо от продължителността на осигурителния стаж;

2. до 25-годишна възраст – една година;

3. до 30-годишна възраст – 3 години;

Според чл. 74, ал. 3 от КСО, лицата с вродени и лицата с придобити трайни увреждания до постъпване на работа придобиват право на пенсия за инвалидност поради общо заболяване при една година действителен осигурителен стаж.

При така цитираната нормативна уредба е видно, че законодателят е разграничил хипотезите, при които се придобива право на пенсия за инвалидност поради общо заболяване. Разпоредбата на чл. 74, ал. 1 от КСО, в своето предложение първо, има предвид лицата, инвалидизирани след постъпване на работа, когато вече са придобили качеството "осигурени", а изискуемият осигурителен стаж за същите вече е в зависимост от възрастта им, т. е. лицата, които са инвалидизирани след постъпване на работа и са до 20-годишна възраст, трябва да имат осигурителен стаж поне един ден, за да придобият качеството "осигурени", изискващо се съгласно изречение първо на чл. 74, ал. 1 от КСО.

Изводът на пенсионния орган, че на жалбоподателят не се следва пенсия за инвалидност поради общо заболяване е правилен. Съгласно § 8 от ПЗР на КСО пенсиите и добавките към тях, получавани към 31.12.1999г., отпуснати по отменени закони, продължават да се получават, като жалбоподателят не се е явил за преосвидетелстване от ТЕЛК и не е упражнил правото си във връзка с отпуснатата му пенсия за инвалидност. Съгласно чл. 30, ал. 6 (ДВ, бр. 19 от 2002 г., изм., бр. 24 от 2005 г., доп., бр. 40 от 2019г., в сила от 1.01.2019 г.) от НПОС, при преосвидетелстване на лица, на които пенсиите са отпуснати пожизнено, те се изменят или прекратяват служебно от датата на преосвидетелстването. За да бъде изменена тази пенсия, следва лицето да бъде преосвидетелствано и документирано със съответно решение на ТЕЛК след 1.01.2019 г., каквото в случая не е извършено.

С оглед изложеното след като е потвърдил разпореждането на длъжностно лице по

ПО, Директорът на ТП на НОИ – С.-град е постановил един материално законосъобразен акт, който е в съответствие с целта на закона и следва да бъде потвърден, а подадената срещу него жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода на делото, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, основателна е претенцията на ответника в негова полза да се присъди юрисконсултско възнаграждение, платимо от жалбоподателя. С оглед възражението, за прекомерност, съдът определя възнаграждението в минимален размер на 100 лева, съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, вр. чл. 37, ал. 1 от ЗПП.

Водим от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. П. В. от [населено място] - 1220,[жк], бл. 203 вх.А, ет.1,ап.1, против Решение №2153-21-138/28.05.2021г. на Директора на ТП на НОИ – С.-град,с което е отхвърлена жалбата му срещу Разпореждане №[ЕГН]/27 от 09.04.2021г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване (ПО) при ТП на НОИ–С.-град.

ОСЪЖДА С. П. В. от [населено място] - 1220,[жк], бл. 203 вх. А, ет. 1, ап. 1,[ЕГН] да заплати на НОИ, Териториално поделение – С.-град, разноси по делото в размер на 100 (сто) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

съдия: